

Rábské noviny

PRO RABÍ, ČEPICE A BOJANOVICE

13. VYDÁNÍ OBČASNÍKU

15. SRPNA 2012

UVNITŘ TOHOTO VYDÁNÍ:

Co se událo..	1-5
Svatby na Rabí	6
Zprávičky z MěÚ Rabí	7
Rozhovor	8-9
Zkazky starých zbrojnošů	10
Z nejstarších dějin školy v Rabí	11
Šumavští muzikanti	12-13
Akce na Rabí	14
Sport	15
Společenská rubrika	15
Kontakty Diskuse	16

Zdravím všechny čtenáře.

*Jelikož už s naším občasníkem trávíte a topíte :-)
již druhý rok, chtěl jsem Vám poděkovat za Vaše
příspěvky, nové rubriky, ankety a rozhovory...
Jsem rád, že v dnešním shonu najdete čas
přečíst si naše noviny až do konce.*

*Krásný zbytek léta Vám přeje
Váš Rábík*

Kurz kreslení pravou mozkovou hemisférou se opravdu vydařil.

Uplynulý víkend 11. a 12. srpna jste se na Rabí mohli
zdokonalit v oboru výtvarnictví. Lektorka Lenka Kalová

nás naučila myslet pravou mozkovou hemisférou při malování. Na začátku kurzu jsme měli nakreslit portrét člověka, tak jak to cítíme. Rozdíl mezi prvním amatérským pokusem a portrétem po výkladu lektorky byl opravdu značný. Na kurzu se nás sešlo 12 lidí. Pro velký zájem účastníků plánuje spolek ROSa pokračování zaměřené na výtvarnou techniku akvarelu a mandal v březnu 2013. Všem, kteří v sobě chtějí probudit výtvarné nadání, neváhejte a zúčastněte se dalšího kurzu.

Text: Alena Kraucherová

RABIJÁDA již po XI.

V červnu jste mohli prožít na hradě Rabí den dětí, který se konal již po jedenácté. Pro děti i dospělé byl připraven celodenní bohatý program plný pohádek a pohádkových bytostí i soutěží. V celém hradním areálu bylo rozmístěno celkem 20 disciplín. Každý dostal kartičku, na kterou se

psaly provedené úkoly a pokud jste splnili alespoň 13 úkolů, mohli jste se těšit na pravého nefalšovaného buřtíka s chlebem a pitím. Tématem letošní Rabijády byly pohádky, a tak se tu děti mohly doslova vyřádit. Vyzkoušet si tu mohly i některé netradiční vynálezy středověku, na kterých mohly otestovat svoji odvahu.

Na Rabí věnovali desku válečnému pilotovi

Dne 6. července se od 15 hodin sešli rábští občané s příbuznými p. Jaroslava Chmelíka, aby mu slavnostně odhalili na budově bývalé školy pamětní desku. Celý jeho život nám připomněl jeho syn Jaroslav...

Vážený pane starosto, vážení občané Rabí, milá rodino, dámy a pánové, v zastoupení celé rodiny Chmelíků bych Vám rád touto cestou poděkoval za rozhodnutí a realizaci umístění této pamětní desky na školu, kterou můj táta navštěvoval před více než 80 lety.

si vzdělání považoval a jakou péči a pozornost věnoval mému bratru Radovanovi a mně, abychom v tomto ohledu nezaostávali. Jeho další cesta vedla do Zlína do Baťovy školy práce a tady ho také zastihla okupace pohraničí, vyhlášení Protektorátu a začátek války v září 1939. Rozhodl se, že odejde ze země a zapojí se do zahraničního odboje. V té době mu bylo osmnáct let. Hledal cestu za hranice, hledal někoho se stejnými úmysly. Podařilo se to až v dubnu roku 1940. Cesta do odboje vedla ze Zlína

nábor k letectvu. Jaroslav Chmelík se přihlásil, byl přijat a prošel pilotním výcvikem v Anglii a Kanadě. V roce 1944 byl zařazen k 310. československé stíhací peruti, se kterou se zúčastnil celé řady bojových akcí v letech 1944 a 1945. Měl štěstí, na rozdíl od mnoha jiných válek přežil, nouzové přistání při jednom z bojových letů skončilo na již osvobozeném území Holandska a v srpnu roku 1945 se vrátil domů.

Následovaly roky šťastné a méně šťastné. Po válce působil několik let jako učitel létání v armádě, v roce 1947 nastoupil jako dopravní pilot u Československých aerolinií, v roce 1950 se oženil a krátce nato jeho létání u československých aerolinií skončilo pro politickou nespolehlivost.

K těm rokům šťastným patřil rok 1989 a naděje na spravedlnost, kterou přinesl. Zemřel před deseti lety v únoru roku 2002. Byl nositelem celé řady československých, britských a polských válečných vyznamenání. Jeho jméno nebylo nikdy citováno mezi slavnými a významnými osobami historie druhé světové války, nebyl oním velkým hrdinou. Byl však jedním z těch mnoha „obyčejných“ vojáků naší zahraniční armády, bez jejichž nasazení, odvahy a úsilí by se neobešli ani ti nejslavnější hrdinové, kteří se nesporně zasloužili o to, že Československo v době válečného konfliktu dostalo své cti.

Jestli se na nás teď táta dívá, jsem přesvědčen, že z této události má radost. I když v Rabí prožil jen své dětství, vždy to byl jeho domov a rád se sem vracel. K zážitkům, které provázejí naše mládí, patřilo léto v Rabí, chalupa babičky, vršek Šibeňák, strejdové a tety - tak to zůstalo i dnes po odchodu všech čtyř bratrů. Rád bych Vám všem ještě jednou poděkoval za ocenění, které jste mému otci dnes dali.

Dovolte mi při této příležitosti krátkou vzpomínku na pana Jaroslava Chmelíka. Narodil se v roce 1921 jako čtvrté dítě Josefa Chmelíka a jeho manželky Josefy, rozené Pechandové. Jeho staršími bratry byli Antonín, Josef a František. Rodiče měli v Rabí hospodářství a při vzpomínkách na své dětství táta hodně často vzpomínal na práci na poli a kolem hospodářství a také na klukoviny, které se naprováděl. Dnes už asi není mnoho pamětníků té doby, ale jsem přesvědčen, že by měli o čem vyprávět. V Rabí vychodil táta obecnou školu a v Sušici měšťanku. V Sušici začal navštěvovat i reálné gymnázium, toto po dvou letech ukončil. Když zmiňuji léta jeho školní docházky, vybavují se mi dvě vzpomínky. Jedna z nich je na jeho vyprávění, jak do školy v Sušici chodil v létě i v zimě pěšky, protože peníze na vlak nebyly. Druhá pak na to, jak hodně

z velké části pěšky přes moravsko-slovenské hranice do Budapešti na francouzské velvyslanectví. V Budapešti během noci, kdy čekal na transport, byl zatčen maďarskou policií, následovalo věznění a deportace na Slovensko. Během předávání slovenské pohraniční stráž se mu podařilo utéci a následoval druhý, tentokrát úspěšný pokus o transport do bývalé Jugoslávie. V Bělehradu vstoupil do československé zahraniční armády. Přes Řecko a Turecko se dostal do Sýrie, kde byl zařazen k československé jednotce, ze které se v říjnu roku 1940 zformoval Československý pěší prapor 11 – Východní. S touto jednotkou prošel bojové nasazení v Sýrii, severní Africe a spolu s touto jednotkou byl v říjnu roku 1941 převezen torpédoborcí do obleženého Tobruku a zúčastnil se bojů o Tobruk na přelomu let 1941 a 1942. V roce 1942 probíhal u jednotky

Pouť v Čepicích

Dne 17. června na sv. Antonína se konala v Čepicích pouť. Letos měly děti konečně povyražení na pouťových atrakcích, které zde nebyly několik let. -rk-

SDH Bojanovice oslavil sto let založení

Sbor dobrovolných hasičů v Bojanovicích oslavil dne 7. července sto let svého založení. Oslavy byly rozloženy do celého dne. V dopoledních hodinách se konala hasičská soutěž, které se zúčastnila čtyři družstva dospělých a jedno družstvo dětí. Během odpoledního programu mohli návštěvníci vidět šermířské vystoupení, děti si mohly zaskákat na nafukovacím hradu. Měli jsme připravenou také ukázkou práce se starou ruční stříkačkou taženou koňmi a ostatní techniky hasičského sboru.

Tamní sbor byl založen 14. dubna 1912 a v současné době má 34 členů, mezi kterými jsou ženy i muži. „Hasičských soutěží se účastní jen družstvo mužů, ale chtěli bychom do budoucna sestavit i družstvo žen a dětí. Nové členy se nám moc přibírat nedaří, pouze když se sem někdo přistěhuje, nebo si zde koupí chalupu a dojíždí sem. Většinou jsou zde chalupáři, Belgičané, Holanďané a ti se zapojují hodně aktivně v případě sponzorování a

podobných akcí," sdělil starosta sboru Petr Nový. „Z větší části je náš sbor složen z chalupářů, takže je složité se sejit a cvičit. Snažíme se jezdit na hasičské soutěže, zúčastňovat se jich, ale je to hodně ovlivňované počtem lidí," dodal David Kožnar – velitel SDH Bojanovice. Hasiči se v obci starají také o kulturní vyžití. Připravují po celý rok celou řadu akcí. „Kvůli tomu, že nejsme výjezdová jednotka, snažíme se vyplňovat společenskou činnost v obci. Nejznámější akcí je zpívání koled u kapličky, další je splouvání řeky Otavy, rozloučení s létem, vítání jara, nohejbalové turnaje, v zimě si jdeme i zahrát hokej na rybník," vykreslil činnost Nový.

SDH Bojanovice

Sluha dvou pánů

Na představení ochotníků ze Strašína, kteří sehráli téměř tříhodinovou komedii Sluha dvou pánů v sobotu 7.7.2012, přišlo hodně lidí. Salvy smíchu, které v průběhu děje zaznívaly hradním nádvořím, svědčily o tom, že se asi 150 návštěvníků (z Rabí jen 15 občanů) velmi dobře bavili. Všichni přítomní ocenili

herecké nasazení nejen hlavního hrdiny - sluhy, ale všech hrajících ochotníků a dlouhým potleskem byli po právu odměněni. Spolek ROSa neprodával vstupenky, ale návštěvníci přispěli dobrovolnými dary, ze kterých bylo zapláceno divadelní představení i pronájem hradu a celá akce tak nebyla pro spolek prodělečná.

Text: Marie Jamrichová

Prácheňský pěvecký sbor na hradě

24.6.2012 se konal v hradní konírně koncert Prácheňského souboru z Horažďovic. Byl to krásný kulturní zážitek pro všechny posluchače.

-rk-

444 km historickými vozy Plzeňským krajem-Trofeo Niké Bohemia

2. etapa jízdy historických vozů v čele se závodní Tatro p. Karla Lopraise v sobotu 28.7.2012 zavítala pod hrad Rabí. Část vozů zaparkovala na louce pod hradem, kam se složitě po bývalé panelové cestě dostala. Fanoušci motorismu se tak mohli alespoň chvíli kochat pohledem na nádherná auta. Historické vozy jsou pro nás v Rabí málokdy k vidění, z tohoto pohledu vítáme každou možnost se podívat a stejně uvažovalo mnoho návštěvníků, kterým nevadilo dlouhé čekání na příjezd kolony. Odjezd aut byl v plánovaný čas dodržen, přesto pouze půlhodinová zastávka v Rabí vzbuzuje dojem, že tato akce byla určena spíše řidičům samot-

ných aut než občanům. Nabýskaná auta, dobově oblečení řidiči – krásný zážitek.

Text a foto: Marie Jamrichová

(N)EMOCE

Všimli jste si toho, jak často neradi projevujeme radost, štěstí, smutek a únavu před ostatními? Neradi se obětujeme, přiznáváme své chyby, zpíváme, tancujeme, když k tomu nejsme vyzváni. Přesvědčujeme sami sebe, že máme vše pod kontrolou, nebo že život bude lepší POTOM, potom co potkáme osudovou lásku, až se oženíme, vdáme, budeme mít děti atd. Potom jsme frustrováni z toho, že děti nejsou dost staré a myslíme si, že budeme spokojeni až trochu povyrastou, pak jsme frustrováni z toho, že musíme s nimi projít pubertou a ujišťujeme se, že až se z ní dostanou – bude to lepší. Namlouváme si, že si život UŽIJEME, až budeme moci jet na dovolenou, až si koupíme lepší auto, až se rozvedeme... Pravdou je, že nebude nikdy lepší čas na štěstí než nyní, protože když ne teď, tak kdy?

Dlouhou dobu se mi zdálo, že život má teprve začít, že tohle ještě není ONO -ten „pravý život“, ale vždy zde byla nějaká překážka, která stála v cestě mému štěstí. Znáte to: něco Vám do toho vlezle... něco, co musíte překonat. Nevyřízené záležitosti, období, které mělo svůj vývoj a muselo být ukončeno, účet, který musel být splacen, ztráty a věčné strasti... avšak nakonec jsem pochopila, že neexistuje žádná cesta ke štěstí, neboť štěstí je samotná cesta nikoli cíl.

Vážme si všeho špatného i dobrého, zisků a ztrát v jakémkoli poměru o to víc, pokud jsme se o něj mohli podělit s někým pro nás výjimečným, neboť tyto okamžiky jsou v lidském životě jedinečně neopakovatelné. Už jenom proto, že jsme tím strávili svůj čas. A pamatujte: všechno má svůj čas, který na nikoho nečeká a všem je vyměřen stejně!

Přestaňte tedy čekat, až děti vyrostou, dokončí školu, až za vámi někdo přijde, až shodíte 10 kilo, až začnete pracovat, až se vdáte či oženíte, rozvedete, až dostanete pár facek, do sobotního večera, až budete mít nové auto nebo dům. Až splatíte nové auto nebo dům, až umřete a znovu se narodíte... rozhodněte se, že správný okamžik je právě teď, protože všechno může dopadnout úplně jinak!

Pracujte tak, jako byste to nedělali pro peníze. Milujte, jako by Vám nikdo neublížil, tančete, pijte, plačte, jako by se nikdo nedíval, žijte, jako byste nic neztratili.

S porozuměním Eva Dušková

PS: Ruce a emoce nás jako živočišný druh Homo Sapiens oddělují od zvířat. Emoce jsou základem našeho subjektivního hodnocení situace. Při jejich zvládnutí nás ovlivňuje míra uspokojení a minulá zkušenost. Rozum je proti emocím úplný outsider. Jak jsme na tom se zvládnutím svých emocí? Jaké emoce jsou nejnakazlivější? Jak moc ovlivňují naše rozhodování a vztahy? Co všechno můžeme zdědit? Co se nedá koupit? Jaké nemoce nám způsobují emoce?... Přátelé, máme mnoho námětů k zamyšlení v dalších číslech. I vy se zkuste s námi podělit o své zkušenosti, životní peripetie. Za Vaše připomínky, názory a nápady budu všem vděčná.

Pokud jste nenašli výtisk novin ve své schránce, nebo jej chcete poslat přátelům a známým, napište. Zašleme Vám jej elektronicky. Prosím, pište na: rabskenoviny@seznam.cz

Svatby, svatby, svatbičky...

Místo: nádvoří hradu Rabí
Datum: 9.června 2012 v 15 hodin

Jméno nevěsty: Lucie Pinkasová
Jméno ženicha: Ondřej Stulík

Rodné bydliště nevěsty: Rabí
Rodné bydliště ženicha: Horažďovice

Společné bydliště nyní: Horažďovice

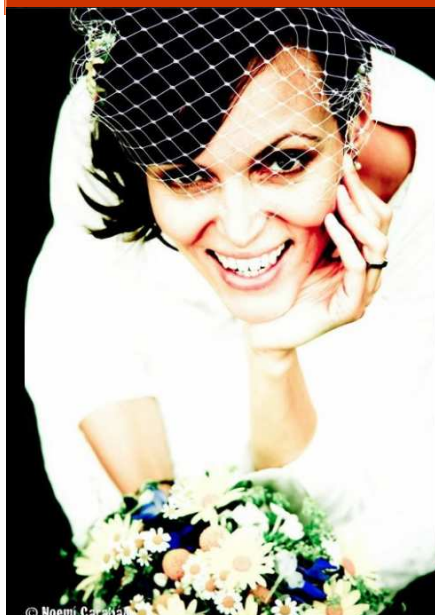
Místo: konírna na hradě Rabí
Datum: 30.června 2012 v 16 hodin

Jméno nevěsty: Lucie Brachtlová
Jméno ženicha: Otakar Kristofovič

Rodné bydliště nevěsty: Jedovnice
Blansko

Rodné bydliště ženicha: Rabí

Společné bydliště nyní: Rabí

Místo: zahrada u Chmelíků na Rabí
Datum: 21.července 2012 v 15 hodin

Jméno nevěsty:
Pavla Maxová

Jméno ženicha:
Radim Nejedlý

Rodné bydliště nevěsty:
Rabí

Rodné bydliště ženicha:
Valašské Meziříčí

Společné bydliště nyní:
Brno

Zprávičky z Městského úřadu

Město Rabí má v provozu nové internetové stránky www.mestorabi.cz, kde jsou pravidelně doplňovány aktuální kulturní a sportovní akce v Rabí a informace na úřední desce města.

Probíhá výběrové řízení na zastřešení objektu ubytovny TJ. Zastřešení by mělo být hotovo do konce roku 2012 s využitím dotace od Plzeňského kraje.

Město získalo od Ministerstva životního prostředí dotaci ve výši 389 tisíc na provedení nového vrtu na pitnou vodu a bylo vypsáno výběrové řízení na provedení prací.

Smlouvy na odběr pitné vody

Město Rabí v současné době uzavírá smlouvy s majiteli domů na odběr pitné vody v Rabí. Formuláře smluv jsou k dispozici na úřadu. Občané a zejména chalupáři si mohou smlouvu o odběru vody vyplnit přímo na úřadu v úřední dny.

Změna provozní doby Sběrného dvora v Sušici od 1.6.2012

Úterý	13,00 – 18,00 hod.
Čtvrtek	13,00 – 18,00 hod.
Sobota	8,00 – 12,00 hod. 13,00 – 15,00 hod.

Občané jistě zaznamenali v pondělí 16.7. 2012 problémy s vodou – jednalo se o havárii na vodovodním potrubí v cestě u čp.31. Voda netekla od 9,30 do 12 hodin, kdy byla oprava dokončena. V současnosti je hledána další porucha na potrubí s únikem vody u čp. 13. Velký únik vody byl také v čp.36, kdy byl majitel vytopen a další prasklá přípojka byla u čp.116- tyto poruchy již byly opraveny. Na vině byly letošní silné mrazy v únoru a prázdné chalupy.

V provozu je také hřiště na tenis a malou kopanou v Rabí, klíče od branky jsou u p. Löffelmanna čp.154, pí. Houdkové čp. 147 a na MěÚ Rabí.

Městská knihovna v Rabí :

Otevřeno:
úť - pá 9— 16 hod.

Veřejný internet je dostupný v době provozu Informačního centra v Rabí.

Na hřišti TJ Rabí již trénuje každou středu a pátek fotbalové mužstvo FK Budětice 2012, které má hřiště v pronájmu o 1.6.2012. Od 11.8. začínají souťaže ve fotbale, rozpis fotbalových utkání najdete na straně 15 ve Společenské rubrice. Spolky v Rabí mají možnost hřiště využívat po vzájemné dohodě s FK Budětice.

Výzva

Vážení občané a chalupáři !

Pro plánovanou výstavu v naší galerii v roce 2013 u příležitosti oslav městského znaku a srazu rodáků Vás prosíme o zapůjčení dobových fotografií, filmů, listin apod. vztahujících se k různým historickým událostem v Rabí, Bojanovicích a Čepicích. Výše uvedené materiály můžete nosit pracovním knihovny/infocentra v Rabí (ÚT-NE 9-16 hod) . Děkujeme.

ZÁMECKÉ SLAVNOSTI V ŽICHOVICÍCH

dne 18. 8. od 10 hodin

V dopoledních hodinách je na programu bubenická show skupiny Wildstick, koncert středověké hudby Gutta, historický šerm skupiny Vendetta, zahraje Mladá dudácká muzika, zatančí Otavěnky.

Od 11 do 13 hodin mohou děti navštívit loutkové divadlo. Odpolední program začíná ve 13 hodin koncertem Mladé dudácké muziky, následuje bubenická show, ve 14 hodin se budou konat dožínky na hájovně, zahraje Solovačka, dechová hudba z Rakouska Steyr a od 18 hodin je na programu divadlo Ochotnického spolku z Břežan „Mrs. Colombová zasahuje.“ Večer zahraje pro návštěvníky country skupina Exil. Během slavností máte možnost si vyzkoušet jízdu na vozítku segway nebo na koni, ochutnat z výběru pív nebo grilovaných specialit.

Rozhovor s chovatelkou hadů Šárkou Brejchovou

Již v předchozích číslech těchto novin jsem psala, že mezi námi žijí lidé, kteří mají zajímavé „koničky“. Představila jsem vám již svého muže paraglaidistu Zdeňka Houdka, souseda střelce Václava Touchu a nesmím zapomenout na moji švagrovou Šárku Brejchovou — chovatelku všelijaké zvěře. Všechna zvířata, která kdy měla a má, chová v bytě a na svých zahrádkách. Vzala jsem to „z gruntu“ a to od ryb, obojživelníků, plazů, ptáků, savců a zjistila, že je to v podstatě malá zoo.

Jaké je tvé nejvýznamnější zvíře, Šárko?

K třicátým narozeninám jsem si místo zlatého prstýnku došla vybrat prvního malého hroznýše královského. Měřil 73 cm a jmenoval se Hasan. Časem jsem ale zjistila, že je to samička, proto byl had přejmenován na „Hasanku“

Hasanka na výletě...

Mohli jsme ji vidět, jak ji zpočátku často venčila ovinutou kolem krku a vypouštěla „proběhnout“ po stromech.

S přibývajícím věkem, délkou a větším stiskem už venčení není možné tak často; kde Hasanka přebývá nyní?

Hasanka dorostla do délky 3,5 m. Žila s námi 10 let v obývacím pokoji ve velkém teráriu. Aby jí nebylo smutno, pořídila jsem ještě samečka

Hasanka

„Matese“ a „Hrabáka“. Hasanka ale pozřela nemocného králíka a zemřela. Zemřel i Mates a Hrabák. Po roce truchlení jsem zachránila před mrazákem jiného, nyní už 2 m dlouhou „Hasandíru“

Jaká zvířátka ještě chováš?

V zahradní kolničce chovám potkany laboratorní. Doma mám šedého přítulného krysáka, myšky šedé, myšky tanečnice a mastomyši (středně velká šedobílá myš). Z hloдавců jsem měla ještě křečky džungarské a křečky zlaté. Kdo měl doma křečky, ví, jak se množí—po deseti a více kusech. Chovala jsem i činčily, ale teď mám zakrslé králíky. Největší láskou jsou pro mě psi. Měli jsme 15 let jezevčíka Matýska. Také jsem se rok starala o psa tuláka, který se jednoho večera objevil pod naším balkónem. Byl to vlčák a říkali jsme mu Ben. Jelikož v té době žil ještě Matýsek a s rodinou nás v bytě bylo moc, našla jsem Benovi jinou rodinu. Po smrti Matýska jsem se ujala křížence Schi-chu, ten byl u nás 6 měsíců. Pak jsem ho darovala do Blovic rodině s dětmi. Poté jsme pořídili z útulku bílou boxerku „Bedlu“ Po roce a půl jsme ji oplakali, když zemřela na selhání ledvin.

F e n a „Lara“, kříženec pitbula se s t a f o r d e m byla miláčkem všech, ale zemřela na zhoubný nádor.

Bedla

Hasanka

Zůstal po ní syn, žíhaný pes s bílými tlapkami a ten je teď doma pánem.

Chovala jsi někdy i divokou zvěř?

Ano, měla jsem divoké prasátko. Krmila jsem ho ve dne v noci z kojenecké lahve a pak se prohánělo na zahradě.

Divoký kanec Ferda se naučil během tří dnů chodit na kočičí záchod. Měli jsme s ním doma velkou legraci, protože si neustále vynucoval drbání a mazlení.

Zakrslá prasátka jsme odchytli u prasečáku, týden jsem je tam chytala, aby je neodstřelili.

Stalo se ti, že ti nějaké zvířátko uteklo?

Jednou mi uteklo najednou osm křeček v bytě a stále se někde objevovali. Pochytat je nebyla žádná legrace.

Kdo projde kolem tvé zahrady, určitě zaslechne netradiční zpěv; které ptáky chováš?

Ve velké voliére poletuje celý houf andulek (papoušci vlnoví),

korely chocholaté a kakariky červenéčelaté—jsou to krásní žlutí ptáčci s červenou čelenkou. Největší radost mám z papouška královského, který mluví. Jmenuje se Pepíček, ale on si říká Píček. Dostala jsem ho darem od svého příbuzného. Pepíček umí krásně pozdravit, hned na přivítanou kráká a když chce dostat něco dobrého, volá na celý byt „dobrýýý dobrýýý“ a děkuje „tví tví děkuju,, (jako hlas v mobilu). Jeho bývalý majitel mu prý pro pobavení pouštěl dechovku, ale teď poslouchá a miluje Metaliku a AC&DC.

Také jsem dva měsíce pečovala o strakapouda „Vůdyho“, sojku Káču a hrdličku Máňu. Co šlo, pustila jsem zpět do přírody.

Nesmíme zapomenout na vodní tvory, určité to nebudou jen rybičky.

Ve třech akváriích máme rybky—žebrovníky, paví očka, závojnky a sumečky. V dalším akváriu žijí želvy nádherné—masožravky. A na zahradě v sudu mám žáby drápkaté. Jeden čas nechyběly ani želvy suchozemské, ale protože celou zimu poctivě přespávaly a nebyla s nimi žádná zábava, přesídlily na Moravu. Dále se u nás usídlily strašilky, cvrčci, pakobylky, mouční červi a dokonce i ježek. Aby zvířátka nestrádala, mají v celém bytě velký výběr květin, a to i cizokrajné palmy, banánovníky, ale místo pro ostatní členy rodiny se vždycky najde.

Jak tvůj velký koníček tolerují ostatní členové rodiny?

Mám přísný zákaz si do bytu nastěhovat krokodýla a piraně, ale už jsem dostala nabídku s kontaktem na majitele z jižních Čech, který má krokodýlí farmu. Vzhledem k tomu, že většina našich chovanců jsou darováni nebo nechtění, tak tato myšlenka nepřichází v úvahu.

Šárka o svých miláčcích hovořila s nadšením a láskou. Má o všech tvorech vše prostudováno, aby se u ní měli co nejlépe. Považují si její péče a lásky ke zvířatům a zároveň velmi oceňují jejího manžela a děti za obrovskou toleranci a dobrou vůli žít v tomto společenství.

Děkujeme za rozhovor

Připravila: Drahomíra Houdková

Steak – vypečený a šťavnatý (Zdeněk Pohlreich)

Jak správně připravit steak:

1. Steak musí být pěkně silný – na dva prsty nebo 2 cm, jak chcete. Maso nesmí být čerstvě vytažené z lednice, ale mírně prohráté.
2. Ukrojený plátek po obvodu ovážeme reznou nití a trochu utáhneme. Díky tomu se nebude při smažení kroutit a ztratí méně šťávy.
3. Než vložíme steak do pánve, rozehřejeme olej, ale nesmíme ho přepálit, aby neprskal. Smažíme 1 minutu z každé strany.
4. Snížíme teplotu a přidáme máslo, zjemní chuť. Dopékáme 3 až 5 minut z každé strany podle toho, jak chceme mít steak propečený.
5. Do steaku nikdy nebudáme vidličkou. Zda je hotový, poznáme tlakem prstů. Pokud povolí, je ještě krvavý.
6. Teprve teď steak osolíme a opepříme. Pak ho zabalíme na 5 minut do alobalu a necháme dojít. A můžeme servírovat.

Melounový aperitiv

2 plátky zralého melounu
sklenice bílého vína
sklenička vermutu
5 kostek ledu
citrónová kůra

Všechny přísady vložte do mixéru a míchejte 1 minutu na stupni 3. Poté zvýšte rychlost na stupeň 4 a promíchejte nápoj ještě další minutu. K servírování nalijte hotový nápoj do sklenic a ozdobte kolečky citrónu.

Čokoládová zmrzlina

100 g tabulkové čokolády
300 ml smetany
40 g cukru
150 g jogurtu
5 ledových kostek

Tabulkovou čokoládu nasekejte najemno. Smetanu a cukr dejte do hrnce a za stálého míchání zahřívejte, dokud se cukr a čokoláda nerozpustí. Do ještě teplé čokoládové směsi vmíchejte jogurt. Následně směs nechte dobře vychladnout. Hotovou zmrzlinovou směs nalijte do zapnutého zmrzlinovače. Nechte míchat cca 20-30 min.

„Zkazky starých zbrojnošů“

ŽNĚ... Ani zrno nazmar.

K napsání článku mě vyloženě inspirovalo období, kdy vychází další číslo Rábských novin. V polovině srpna totiž bývaly vždy v plném proudu žňové práce, kterými vrcholil zemědělský rok. Pomínu období předkolektivizační, které bylo charakterizováno velkou dávkou ruční práce. Děláním povřísel, vázání snopů, stavění panáků, svoz a poté práce u mlátičky, to vše jsem jako kluk zažil na chalupě u babičky a dědy v čp.36 v Židovnech. Po období kolektivizace, na přelomu padesátých a šedesátých let se ze žní stala celorepubliková záležitost, ne podobná válečné kampani. Odpovídala tomu i hesla šířená ve sdělovacích prostředcích. Boj o zrno, ani zrno nazmar, snížení ztrát, mobilizace rezerv, plechová kavalerie, přesuny sil a prostředků a podobně. Byly organizovány tzv. žňové hlídky, které bděly nad tím, aby obilná pole neničily požáry od jisker z parních lokomotiv, zkrátka každý byl nějak do této kampaně angažován.

A tak i já byl poslední prázdniny před maturitou vyslán, abych pomohl zachránit pro stát tak důležitou surovinu, jakou bylo obilí. Byl jsem zařazen do skupiny kombajnérů a přidělen jako pomocník zkušenému Ludvíku Brejchovi. Musím říct, že to byla škola k nezaplacení. Šéf to byl přísný, náročný a já konečně poznal, co je to pořádná práce. Mým úkolem bylo především řádně promazat celý stroj. Ten měl mazniček nepočítaně a ke všem se člověk musel s tou maznicí nějak dostat. Jakmile oschla rosa, vyrazilo se do polí. Tam i pomocníkům byl občas do rukou svěřen volant, aby i oni poznali, co je to ta pravá kombajnérská facha. Tak i já jsem si zkusil, jaké to je ovládat takový kolos, jakým byl kombajn sovětské výroby SK 4 a byl jsem na to také náležitě pyšný. Copak po rovině, to byla legrace, ale když jsme kosili na

poli za Kanálem, kde je svah dolů k potoku, tak jsem vyšlápl spojku a těžký stroj se s plnou násypkou rozjel, nebrzděn motorem, dolů. Už jsem se viděl v potoce, a tak jsem ve zmatku zatočil volantem doleva. V tu chvíli se kombajn postavil jen na jedno kolo a potom nastala situace, kterou komentoval z povzdálí se dívající další kombajnér Janda z Bojanovic. Pronesl slova hodná starozákonního proroka. Pravil: „Tak jsem, chlapče, viděl 3 anděly asi tak mojí váhy(měl cca 120kg), jak si sedli na násypku a vrátili tu mašinu zpátky na všechny čtyři.“

Pokud bylo příznivé počasí, kosili jsme až do tmy, vlastně až do doby, než

šenk hospody u Vališů. To se potom k cestě do Rábí z důvodů možné policejní kontroly využívala cesta okolo cihelny. Tato cesta zhusta využívaná v obou směrech hraje hlavní roli v historce, kterou tady prostě musím připomenout. To bojanovičtí občané Pechanda se Šamonou zkejsli v rábském motorestu a potom, již za šera, se vraceli inkriminovanou cestou domů. Za cihelnou traktor, na kterém tuto cestu podnikli, najel zadní nápravou na pařez a zůstal viset. Po chvilce „jízdy“ povídá Šamona: „Jarouši, jedeme? Mě se zdá, že se ty břízky nepřibližují.“ Pechanda koukne z okna traktoru a pravi: „Kola se točí, tak jedeme“.

Chvilí ještě takhle „jeli“, ale nakonec chtěli nechtěli museli konec cesty dojet po svých. A ještě jednu drobnou historii. To se zase zůstalo přes čáru u Vališů a protože se něco upilo, bylo jasné, že se nějak do Rábí dopravit musí. A tak na udání už čekal policista Šebesta na

padla rosa a celí utrmácení a zaprášení jsme se vraceli domů. Jídlo a pití – pivo v konývce - nám na pole vozil starostlivý agronom Čenda Švarc na svém motocyklu značky ČZ 175, občas se přijel podívat a povzbudit i sám velký předseda JZD Ferdinand Duda. Jiná situace nastala, když zapršelo, obzvlášť, když to štěstí ausgerechnet připadlo na 19.srpna, na den svatého Ludvíka. To potom kosení končilo v motorestu v Rábí, kde nezapomenutelný hostinský Vojta Baumruk hned věděl, co a jak a promptně servíroval grog ve velkém polévkovém hrnci, odkud jsme tu, jak říkal „hovězí polívku“ pili přímo z naběračky, která kolovala kolem stolu. Tak jsem poznal i tu druhou, neméně důležitou stránku kolektivní práce.

Když jsme končili v Bojanovicích, býval koncovým pracovištěm utěšený

cestě k cihelně s připraveným pokutovým blokem. Jenže alkohol, kromě jiného, zvedá mocně i bohatýrské sebevědomí, a tak celá parta v koncovce pohrdla cestou kolem cihelny a vzala to rovnou ke Svatému Jánů. No a Šebesta u cihelny vystál důlek.

Nuž, nechme už starých historek a vraťme se do současnosti. Ta žňová hysterie je samozřejmě tatam. Jak jinak, když se dnes pěstují převážně jen technické plodiny řepka a kukuřice a když chceš nasbírat pár klasů do suché vazby, musíš projet půl katastru. Inu, nová doba přináší zase jiné náměty a nové zkušenosti. Ale my, staromilci, pořád máme v nose tu vůni pokoseného obilí a s ní spojenou i tu nezapomenutelnou krásu kolektivního úsilí a „kolektivní radosti“ po vykonané práci.

Autor: MUDr. Pavel Voska

Z nejstarších dějin školy v Rabí

Od r. 1887 působil jako řídící učitel na zdejší škole František Uhlík. Pohnutý osud jeho dcery Blaženy jsem už připomínala v dubnovém čísle loňského roku v Rábských novinách.

9.června r. 1890 zasadil s dětmi na památku opravy a znovuootevření kostela Nejsvětější Trojice čtyři lípy: dvě před školní budovou a dvě k božím mukám z roku 1848, které rodáci označují „u křížku“. Těmto živým svědkům minulých časů je tedy již 122 let.

V roce 1891 se konala v Praze Jubilejní výstava, na níž se objevilo i několik prací žáků z rábské školy. Ve stejném roce sázely děti s p. řídícím Uhlíkem další stromy: řadu lip na Hradčanech (zbývá poslední před domem p. V. Jecha) a ve stráni k Šibeaňáku to byly višně a třešně.

R. 1895 byla zřízena a řádně oplocena první školní zahrada, která se nacházela v Židovnech na konci „hlinovatek“. Chlapce zacvičoval do různých zahradnických a ovocnářských prací p. řídící, také dívky měly do svého předmětu s industriální učitelkou začleněnou práci na zahradě. Bohužel, po krátké nemoci 25.3.1898 řídící učitel Uhlík zemřel. Byl kromě svého učitelování nadšeným propagátorem pěstování stromů, všechny mladé stromky – ovocné i ostatní – kupoval za své peníze. Rabí mu tedy vděčí za jeho záslužnou činnost.

Po něm na krátký čas vypomáhal na zdejší škole Jan Barborka, který pocházel z Bojanovic a působil zde ještě nějaký čas po příchodu nového řídícího Jana Štamberg. Na počátku nového století – škol.rok 1900 – 1901 – byla na dvorku školy zřízena nová letní tělocvična s kruhy, lanem na šplh a dalším nářadím. Na konci tohoto škol. roku podnikly děti výlet do Žichovic. Na nádraží si mohly prohlédnout tehdejší novinky: telegraf a bleskosvod. Na náklady nájemce panského dvora v Rabí Augustina Mottla (byl příznivcem školy) a žichovického hostinského Josefa Kožnara byly děti pohoštěny v hostinci u nádraží. V červenci pak ještě navštívily sušickou sírkárnu, kde jim továrník pan Scheinost všechno vysvětlil, sám je po továrně provedl a podaroval rohlíkem a ovocem. Velkým zážitkem pro děti bylo dělostřelecké

cvičení v srpnu 1901. Brigáda č.8 manévrovala kolem Rabí a cvičila ostrou střelbu. Střílelo se mezi Vápeničkami a Malým Borem na terče, 24.srpna se ozývala 64 děla! Děti měly prázdniny, škola poskytla ubytování štábům vojsk.

Na památku úmrtí majitele panství Františka Emmericha Lamberka obdržela škola od rodiny Lamberků dar. O vánočních svátcích r.1903 sehrály děti dvakrát divadelní představení „Malí pastýřové betlémská“.

V dalším roce byly děti na rozhledně Svatobor. V blízkých lázních Vodolenka jim poskytl pohoštění majitel hradeckého panství, v Sušici zase dostaly svačtinu od jeptišek z kláštera školských sester. Škola byla vždy za takové dary vděčná, protože se dosyta najedli i ti nejhudší žáci a mohli se výletu zúčastnit.

V r.1908 pokračovala výsadba ovocných stromů, byly vysázeny hrušně při silnici k Buděticům, v dalším roce tam přibýly ještě švestky a třešně, celkem to bylo 66 stromů. Z tohoto roku také pochází 24 akátů, které byly vysázeny při silnici z náměstí k Sušici. Podle nich se říkálo ulici Akátovka.

Od r. 1912 se začalo v Rabí vyučovat v živnostenské pokračovací škole. Vždy v neděli si doplňovali vzdělání ti, kteří měli vychozenou jen obecnou školu. Pokračovka vydržela v Rabí 20 let. Ve stejném roce byl také do školy zaveden obecní vodovod. Jeden kohoutek vodovodu byl na chodbě pro školu, z druhého tekla voda v kuchyni řídícího učitele. Sčítání obyvatel tohoto roku vykazovalo 119 domů, z toho 3 neobydlené a 667 obyvatel. Zahrnovalo i chov domácích zvířat, a to : 19 koní, 247 kusů hovězího dobytka, 130 ovcí, 122 prasat, 132 husí, 9 kachen, 1189 slepic a také 30 včelstev. Obec také pořídila první lampu veřejného osvětlení pro náměstí.

Za krátký čas vypukla 1.světová válka. Léta 1914 – 1918 byla plná strádání a nedostatku a poznamenala i činnost školy. Děti se povinně musely zúčastňovat mnohých sběrů, například ostružin, maliníku a jiných bylin na čaj pro vojáky. Při ručních pracích se vyráběly papírové podrážky (900 kusů) a ponožky

(15 párů) pro vojsko. Ze sbírky vlny upletly dívky 11 párů teplých punčoch pro vojáky. Často chodili školáci od stavení ke stavení a sbírali jednou šatstvo, jindy vlnu na pletení punčoch, kukel nebo nátepníků, jindy zase ko- vy a kaučuk. To všechno se hodilo pro válečné účely. Zvláštností bylo také upisování tzv.válečných půjček. Děti přinášely jednu, nejvýš dvě koruny, za které dostaly dlužní úpis s vkladem 50 korun. Půjčka se však nikdy nevrátila. Také brzy poznaly, co přináší lístkový přidělový systém na chléb, cukr, kávu a další potraviny.

Na budově školy byl po dobu války umístěn ozdobný štít s názvem obce. Zájemci, kteří při různých oslavách zaplatili určitý obnos, mohli do něho vtlouci buď mosazný nebo železný hřebík. Tyto nepatrné výtěžky pak měly putovat jako podpora válečných vdov a sirotků. O válečná překvapení neměly děti nouzi. Do Rabí přicházeli na práci váleční zajatci, od 1.května 1916 byl zaveden letní čas, v zimě se pravidelně několik týdnů neučilo pro nedostatek uhlí a dříví – za celou válku to bylo 84 dnů. Musely se také dívat, jak byly sejmuty tři zvony z obou kostelních věží i jak byly vytrhávány cínové píšťaly z varhan kostelů. A byly jistě i mnohé další útrapy, které přinášelo staré mocnářství.

A kdo v tomto období na škole působil? Jako řídící učitel Jan Štamberg. Učitelů se vystříдалo několik: Antonie Polanská (1891-1923), Vít Petrášek (1903 – 1908), Karel Rataj (1908 – 1909), Bohumil Němeček (1909-1910), Karel Šrámek (1910-1911), Václav Raška (1911), František Kuba (1914). Duchovními správci v Rabí byli: Josef Bláha (1908-1910), Karel Smetana (1910), Jakub Ludvík (1910-1912), František Koral (1912) a Jan Hybrant (1912-1921).

Podle malého almanachu školy zpracovala B.Vokatá.

O dalším osudu naší školy se dočtete v příštím čísle RN.

ŠUMAVSTÍ MUZIKANTI

Kapitola druhá

Pojednává o průběhu zkoušek, volbě kapelníka a jiných věcech

Jak bylo na první jejich schůzce dohodnuto, bylo taky zakrátko vše splněno. I odpověď na dopis starého Ševčíka přišla. Souhlasná a plná nadšení, až odněkud z okolí Mnichova, od milého Štekla. „Co jsem říkal,“ jásal Ševčínek, „dyť sem to věděl. Němec von je jako poleno, ale moc dobrej a skromnej člověk to je.“ Několik zkoušek již měli za sebou a tu najednou, kdo se neobjeví ve dveřích sálu, samotný Štekl. Raneček na zádech a v ruce kornet. Všemi již informovanými kamarády byl nadšeně přivítán a po kratším odpočinku se hned činně zapojil v orchestru. Ten byl na svoji dobu něco neslýchaného, v počtu plánovaných třiceti pěti, příchodem Štekla navíc kompletní. Pouze jeden problém bylo nutno vyřešit. Volbu kapelníka. Bez kapelníka to by bylo, jak se vyjádřil Chumelka, jako v tom Kocourkově, kde zapomněli udělat vchod do baráku. A tak si sami kapelníka zvolte, aby pak nedošlo k nějakým mrzutostem. Po kratším mlčení opět přišel na řadu zkušený Ševčínek. „Já si myslím, povídá, že nejlepší bude, když nám to bude dělat tuhle kolega Voldřich. A za druhý je to tak, řek bychem správné, když je tu se svojí partou nejpočetnější. A ve věcech se dobře vyzná.

Starý Voldřich známý svým kumštem a jako dobrý organizátor všeho byl ale také tak trošinku ješitný. Leč to mu nikdo nezažíval, konečně měl na to i nějaké právo. Od starého Ševčíny šlo o tah opravdu znamenitý, jak později kamarádům doznal. Voldřich by se mohl urazit a nakonec by mohli všichni účast odříct. To by pak zhatilo všechny plány. Ale jak se přeci jen ukázalo, volba byla ku prospěchu všech, neboť Voldřich dovedl v cizině nejen sebe, ale i celou kapelu dobře reprezentovat jak svým sympatickým majestátním zjevem, tak i dokonalým vystupováním a mluvou. Všechno dopadlo moc dobře, k naprosté spokojenosti zúčastněných. Voldřich se zpočátku jakoby zdráhal, ale to asi jenom proto, aby se neřeklo, že o to stojí, řka, že jsou tu ještě další, daleko zkušenější druzí, kteří by to snad dělali ještě líp než on sám. Avšak všichni již byli zajedno, a tak už nedalo moc práce, aby přijal taktovku, která mu byla „slavnostně“ předána. Nastala doba tvrdé a houževnaté práce, po celé dny se ozývaly z hospody, kde se zkoušky konaly, zvuky, které oťrásaly nejen celým sálem, ale i posluchači, jichž

zde bylo stále dost a dost. Vždyť něco takového ještě dosud neslyšeli. Orchesterální těleso, na svoji dobu dosud nevidané, jestliže nepředčilo všechny tehdejší vojenské orchestry, tedy se jim vyrovnalo. Toník Studnička spolu se Šteklm byli soupeři v dobrém slova smyslu, jednou hrál sola ten, podruhé zas onen, přebírali po sobě variace, které by prý nikdo třetí na světě nezahrál, pohotově měnili jejich melodie, takže se nikdy nestalo, aby hrané se znovu opakovalo v naprosto totožné melodii. Ohromující technika těchto dvou, obzvláště pak Toníkova, to byly jiskry, které z nástroje litaly, že i čas se zastavil, když ti dva spustili. Ptáci prý zapomínali na svůj zpěv, když venku ve větvích stromů jim naslouchali. Tak nějak tedy tomu muselo být a já nemám nijaké příčiny k tomu, abych nevěřil slovům svého děda. Rovněž pak výsledky, sláva a čest, čeho všeho dosáhly za doby svého pobytu na Rusi, svědčí o tom, že všechny chvála, kterou jim zde tímto projevuji, je opodstatněná. A člověku je i smutno v duši při pomyslení, že na tyto lidi už nikdo ani nevzpomene, ani po nich nevzdechne.

Před časem jsem se zeptal jednoho staršího muže na Pohorsku, zda mu jméno Tonda Studnička něco říká. Po delším zamyšlení zavrtěl hlavou, že ne. Zemřeli tedy i všichni jeho příbuzní. A tak se stalo s dalšími. Přesto budiž jim tímto způsobem projevena úcta, na kterou mají právo, neboť se zasloužili o dobré jméno našeho národa v daleké cizině.

Zkoušek se pilně zúčastňoval i představený obce, který jim pak na cestu vystavil nejlepší vysvědčení. Pasů ani nijakých jiných dokladů tehdy nepotřebovali, jim stačil pouze list, s kterým mohli cestovat takřka po celé Evropě. U vyučených tovaryšů to pak byl tovaryšský pas nebo list. V tom naši dobu značně předčili a i ušetřili papír.

Než vraťme se k našemu příběhu. Jaro se blížilo a kapsy prázdnily. Nejvyšší čas k odchodu. Ale ani ty vyspané kapsy jim nebraly náladu, naopak těšili se a měli cestovní horečku. Po zkoušce sedávali v hospodě, kde vyprávěli různé zážitky z cest. Pokaždé musel dát někdo z nich nějakou příhodu k dobru.

„Povídejte, strejdo“ říká jeden z nich starému Ševčínkovi, „jak to bylo tenkrát s tím farářem v tom Tyrolsku“. Strejda už měl

nějakou tu holbu v sobě, a tak začal: „Jo chlapče, tenkrát už jsme měli namále, div že nás z vesnice nevyhodili. Když se ale všechno vysvětlilo, tak jsme se s farářem docela i spřátelili.

Tak jednoho dne jsme přišli do jedné větší tyrolské vesnice, kde byl na vršku kostelíček. Jako dycky sme si vyřídili svoje věci u představeného obce, ukázali papíry a bylo to v pořádku.

Nu, a tu si jeden z nás taky vzpomněl, že sme nebyli dlouho u zpovědi a že bysme toho tady měli využít a jít. No, a tak sme napřed šli k tý zpovědi. Já jsem šel na faru, kde sem to všechno s farářem projednal. Von byl asi rád, asi neměl stejně co dělat a také si možná myslel, bůhví jaké hříchy nemáme. Což, o to nic. První šel ke zpovědi náš bubeník. Přišel ke zpovědnici, poklekl a začal s tím bídným hříšníkem, aby pan farář jako viděl, že ví, co a jak se patří. Byl s námi teprve ponejprv, a tak tu němčinu lámat neuměl, a proto začal po našem. Třeba si myslel, že takový učený pán mu bude rozumět. Farář ho chvíli poslouchal, a pak se ho zeptal: „Was ist?“ Matěj rozuměl, že mu říká basist, a tak se od tý zpovědnice zved a šel k nám. „Má tam jít basist,“ povídá nák nasměle. No tak holt tam musel náš basista. Ten zase spustil tak, jak ho máma naučila, jinak mu to taky nešlo, na tu němčinu byl dost tvrdej, třebaže už s námi byl víckrát. Ale to už se farář neudržel, byl toho domnění, že si z něj asi děláme blázný – zařval ze zpovědnice: „Marš!“ Tak se basista zase zved, přijde k nám a povídá „Máme mu zahrát marš.“ Že to mělo bejt pro pana faráře, tak sme mu vybrali takovej pěkněj, říznejš, aby šel hezky od podlahy. Jenže farář vyběhl ven za námi a teď ste to měli vidět, jak začal vyvádět. Začal na nás řvát, skákat kolem jako nějaký tajtrdlík, aby sme toho hned nechali. Jenže my už ten marš dohrát museli, přece by sme si neudělali tu vostudu, že to jako nedovedeme dohrát do konce.

To už se k tomu ale nachovejli náky lidi a když sme skončili, tak jeden z nich na rozkaz faráře nás musel odvést zpět k tomu představenému. Ten se zprvu také tak nějak mračil, ale když sem mu všechno, jak se patří náležitě vysvětlil, neboť jak víte, pro mě němčina je jako moje čeština, tak se dal do hrozného smíchu. Když to pak řekl svým domorodcům, a napřed se pořádně vychechtal, smála se pomalu celá ves. Však sme potom taky v tý vesnici museli zůstat tři dni a měli se tam

výtečně. Jo, a abysem nezapomněl na ten konec, tak hned ten první večer sme museli zase k panu faráři, kterému už to taky mezitím kdosi vysvětlil. Tentokrát nás farář přijmul moc přívětivě, samej smích a humor, ale ze zpovědi už nebylo ani v dalším dnu nic. Zato ale ten večer sme mu hráli, až se hory zelenaly. Toť se ví, večere u něj byla převýborná, nechyběl ani mošt, keryho sme svejma hrdly protáhli víc, než sme mohli snést. Kostelník pro něj musel chodit do sklepa, až se z toho moh rozstonat. A taky si myslím, že toho moštu v tom sklepě už moc nemohlo zbejt, páč sem potom zhlídnul, jak se kostelník s farářem o něčem radí. Taková náká menší tajná porada to musela bejt, protože po ní už šel kostelník naposled pro ten mošt. Ale my už sme byli taky do pět peřin nalitý, i já, třeba sem vydržel ze všech nejvíc, už sem nemoh pít víc. Tak nám farář ještě moc děkoval za hezkej večer, kerej jsme mu připravili, a rozloučil se s námi v moc dobrým.“

Další příběh pak přidal ještě novopečený kapelník Voldřich. Nemohl se přece nechat zahanbit, že Stacháci, jak známo kopy veselé, ničeho kloudného nebyli schopni. Což o to, Stacháci byli známí, že toho dovedou dost. Kde to jen bylo možné a dobrá příležitost k něčemu užitečnému, tak dlouho neotáleli. „ Tak

to jsme jednou přišli do stavení, taky to bylo v tom Tyrolsku, kde měl sedlák pověšené šunky na hambálkách. Bylo na něm vidět, že má muziku moc rád, protože pořád ještě chtěl, abychom mu něco hráli. Po každým kousku šel a ukrojl nám kus šunky a počastoval moštem. Ten si taky dělal sám a bylo znát, že je na to vodborník. Nám teda chutnal moc. No, šunky ubejvaly, moštu asi taky, zato nám přibejvalo v hlavě. Už sme hráli já nevím kolikátek kousek, tak najednou pozoruju, jak tuhle Standa se pořád nák s tím svým helikonem vochovejta pod těma šunkama. No, ale to mě ještě nic nenapadlo, že by takovej nováček a smrkáček byl schopnej nějakou tu alotrii udělat. S hospodářem sme se přece jen potom museli rozloučit, což to bylo všechno v pořádku, a pokračovali sme ještě nějakou tu chvíli v dalších staveních. A tu když sme začali hrát, tak pozoruju, že v tej naší muzice není něco v pořádku. Tak sem zbejstřil uši a za chvilinku sem byl doma. Tomu lumpovi Standovi ten helikon dával zvuky, jako kdyby to šlo z nějakýho pytle nebo sudu. A to už sem toho měl dost, protože nejsem zvyklej, abychom dělali naší muzikou vostudu. A šli sme už do hospody, kde sme měli sjednanej nocleh. Přišli sme na světnici a pořád přemejšlím, co to jen se

Standou může bejt. A tak se ho ptám: „Ty, Stando, co to máš s tím helikonem?“ Standa na to nic. Ale v tom někdo z nás už vykřikl: „Sakra, tady to voní šunkama!“. A to už sem vyskočil a zařvu na Standu: „Ale hned vyndáš to, co máš v tom helikonu!“ Moc se mu do toho nechtělo, ale já sem neustoupil. Lidi zlatý, dyť von na ten helikon nemoh proto nic kloudnýho vyloudit, když ho měl nabitéj těma šunkama, co tomu sedlákovi nakrad. Což vo to by nešlo, von je Standa ináč poctivej chlap, ale šlo tady o toho sedláka, aby na to hned nepřišel. Standa by se s námi vo ty šunky stejně rozdělil, jak potom říkal, že si myslel nechat je na horší časy. Ale v tom helikonu by mu stejně moc dlouho nevydržely. Já sem potom skoro celou noc nespál starostí, aby sedlák ještě včas nezjistil ztrátu těch šunek. A tak hned brzy zrána sem všechny probudil a pádili sme z vesnice, jako by sme měli podrážky tou šunkou namazaný. „Při vyprávění takovýcho zážitků, čas rychle plynul a nastalo vytoužené jaro a s ním také další kapitola.

Autor:

**Bohumil Zíka, Kronika rodu Zíků
Zapůjčeno p. M. Ježkovi od dobršímského rodáka p. Mirvalda**

Víte, že...

14. března 1916 dostalo Rabí oficiální názvy těchto částí:

- velké náměstí se nazývalo Císaře Františka Josefa I.
- hradčanské bylo Karla Františka Josefa
- Široká ulice z náměstí se nazývala Třída arcivévodý Bedřicha

Bohužel se nám nedochoval ani jeden z těchto názvů, ale používáme dodnes ještě tyto:

Městečko (velmi nás rozčílí, když někdo neznalý označí tuto část náves)

Dvůr (míněn je bývalý velkostatek p. Gustava Mottla)

Hradčana—celá část pod hradem

Světlá—část od náměstí k bývalé mateřské škole

Židovna—část od Ottisů až k Zemenům

Akátovka—široká ulice od náměstí

Dobyčák—prostranství nad Dupaľů a Turků, kde se skutečně konaly dobytčí trhy do února 1924, kdy bylo vybudováno nové tržiště pro výroční trhy dobytka. Dnes je na jeho místě hasičárna a část sportoviště.

Existují také však místa, která do uvedených částí nespádají. Neměli bychom jim dát také nějaké názvy?

Víte, že...

se v Rabí konaly trhy?

V roce 1499 Vladislav II. povýšil Rabí na město královským dekretem a byly povoleny trhy každou středu, dále jeden trh na sv. Trojici a jeden trh na sv. Martina. Další trh

povolila Marie Terezie v r. 1796.

Byl povolen výroční trh v pátek po sv. Josefu.

V r. 1941 všechny trhy zanikly.

Víte, že...

původní most přes řeku Otavu byl dřevěný?

I přes starou řeku v Laznech byl postaven r. 1856 dřevěný most, který nahradil lávku, původně byly na obou řekách přivozy.

V r. 1872 byl rábský most opraven, v letech 1904—6 byl místo něho vybudován most železný, který dosloužil v létě r. 2003. Byl zbourán, rozšířen o pěší chodníky a rozšířena a narovnána byla i silnice. Byla i nově vyasfaltována.

Autor: p. Božena Vokatá
(čerpáno z kroniky města Rabí)

Akce na Rabí a okolí

Spolek ROSa Rabí pořádá

zájezd do divadla Měšťanská beseda v Plzni.

V pondělí dne 1.10.2012 od 19 hod.
se hraje komedie Antonína Procházky

" S tvojí dcerou ne "

Účinkují: Petr Nárožný, Nad'a Konvalinková, Antonín Procházka, Zuzana Slavíková, Martin Zahálka a jiní. Je to příběh dvou obyčejných manželských párů, snažících se předejít manželské krizi. Vše začíná lehkou zápletkou a vrcholí gejzírem krkolomných situací, trapasů a slovního humoru. A to za přispění dospívající dcery, jejího kluka a ubohého zloděje - bytaře, který přijde poctivě krást a zamotá se do světa intelektuálů a jen zírá, kam se připletl. Vynikající komedii herce, dramatika a režiséra Antonína Procházky, kterou úspěšně hrají i ochotnická divadla v našem okolí, máte možnost uvidět ve hvězdném obsazení v rámci Festivalu komedií A. Procházky.

Spolek ROSa uhradí cestu autobusem a zájemci si zaplatí vstupenku v ceně 360,-Kč.
Závazné přihlášky nejpozději do 25.srpna 2012 v informačním centru Rabí u pí. Duškové nebo pí.Kočí ÚT-NE od 9,00 hod.do 16,00

Zveme Vás

na další představení ochotníků ze Strašína **v sobotu 25.8.2012 od 19 hodin na hradě Rabí.** Zahrají nám divadelní hru „**Naši furianti**“. Hraje se za každého počasí, vezměte si pláštěnky a deky, vstupné je dobrovolné.

HRADOZÁMECKÁ NOC

Dne 1.září — 19.00 - 22.00 hod.

Večerní kostýmované prohlídky hradu Rabí za noci, kdy ožívají staré pověsti.

Spolek ROSa Rabí

pořádá pro občany zájezd autobusem na **Lipno** na nově otevřenou

„ Stezku korunami stromů“

Kdy: neděle 9.9.2012

Odjezd: z náměstí v Rabí u kašny
v 8:00 hod.

Přihlášky a platby u p. Jamrichové, MěÚ
Rabí, tel 376 596 252

Děti do 15 let a členové ROSy autobus
zdarma, ostatní 100,-Kč.

Vstupné si hradí každý samostatně.

Spolek ROSa

pořádá pro děti v neděli
26.8.2012 od 14 hodin na hřišti TJ Rabí

zábavné sportovní odpoledne plné soutěží a poznávání

„ Na návštěvě u krtka „

Celým odpolednem vás bude provázet postavička oblíbeného krtka, který bude dohlížet na plnění soutěžních disciplín, které jsou pro malé i větší děti připravené.

Prohlídnete si také techniku SDH Rabí a opečete si buřta nad ohněm.

Pro děti je limonáda zdarma.

Pro dospělé návštěvníky uvaříme čaj nebo kávu i s domácím zákuskem, nabídneme lahvové pivo a limo za symbolickou cenu.

Vstupné je dobrovolné.

Děti, vezměte své rodiče, babičky a dědy, tety a strejdy a přijďte se pobavit na hřiště v Rabí !!!!

Sport

Fanclub Sparty Praha z Rabí vybojoval bronz

Spartánský turnaj v malé kopané, kterého se zúčastňují výhradně fanoušci AC SPARTA PRAHA, se konal v Rabí pod názvem 3. ročník Memoriálu Pavla Pilného. Soutěže se zúčastnilo deset družstev a všechny týmy reprezentovaly pobočky FanClubu Sparty vždy ze svého města. Mužstva byla rozložena do dvou skupin, kde se hrálo systémem každý s každým, a poté následovaly vyřazovací boje. Celkem bylo sehráno 29 zápasů (20 ve skupinách + 9 vyřazovacích). Turnaj se odehrál na dvou travnatých hřištích, které byly perfektně připraveny týmem místních pořadatelů. Pro všechny týmy byly připraveny krásné poháry a hodnotné ceny, takže s prázdnou neodjel nikdo. „Při závěrečném ceremoniálu předával ceny předseda všech fanclubů Sparty Praha Jaroslav Obdržal.

Konečné výsledky turnaje:

1. FCS Lovosice
2. FCS Týnec nad Sázavou
3. FCS Rabí
4. FCS Děčín
5. FCS Žatec
6. FCS Tábor
7. FCS Horažďovice
8. FCS Louny
9. FCS Libochovice
10. SG Rabí.

Ocenění byli i nejlepší hráči turnaje. Cenu pro nejlepšího gólmana si odnesl Zuch z Lovosic, nejlepším hráčem se stal domácí Linhart, nejlepším střelcem s deseti góly byl Moravec z Týnce nad Sázavou. Cenu si odnesli i 14letý Franci z Loun jako nejmladší a 59letý Staněk z SG Rabí jako nejstarší hráč.

ROZPIS FOTBALU NA RABÍ

Budětice - Pačejov	B	11.8.	16:00	SO
Zavlekov - Budětice		19.8.	15:00	NE
Budětice - Svéradice	B	25.8.	16:00	SO
Plánice - Budětice		1.9.	16:00	SO
Budětice - Nalž. Hory		8.9.	16:00	SO
H. M. Boží - Budětice		15.9.	16:30	SO
Budětice - Hrádek	B	22.9.	16:00	SO
Soběšice - Budětice		29.9.	16:30	SO
Budětice - Myslív		13.10.	15:30	SO
Kolinec - Budětice		20.10.	15:30	SO
Budětice - Milčice		27.10.	14:30	SO
Kvasetice - Budětice		3.11.	14:00	SO

Společenská rubrika

Oslavenci v srpnu:

Marie Marková, 70 let, Čepice
 Štefanie Heřmanová, 92 let, Rabí
 Jaroslava Turková, 85 let, Rabí
 Jaroslav Hes, 60 let, Rabí
 Růžena Nyergesová, 60 let, Rabí

Oslavenci v září:

Ludvík Löffelman, 80 let, Rabí
 Václav Kús, 70 let, Čepice
 Marie Dražková, 75 let, Čepice
 Vladimíra Jihlavecová, 70 let, Rabí
 Milada Adamusová, 91 let, Rabí

Zemřeli:

Dagmar Prchalová, 75 let, Čepice

Informační centrum Rabí

tel.: 376 596 569

e-mail: infocentrum@mestorabi.cz

Spolek ROSa Rabí a herci ze Strašína

V květnu 2012 jsme navázali spolupráci s ochotnickým souborem Divadelní spolek Kolár ze Strašína. Chceme pravidelně několikrát do roka pozvat ochotníky k nám do Rabí a našim občanům nabídnout výborná představení. Nejezděte za divadlem daleko, přijďte na hrad a pobavte se u nás v Rabí.

KAMENOSOCHAŘSTVÍ

písmo — sekané, pískované, zlacení, barvení
opravy — restaurování, čištění, prodej nových pomníků

Lukáš Řezníček — tel. 608 888 208

www.reznicek.estranky.cz

Provozní doby v Rabí

VEŘEJNÁ KNIHOVNA
MĚSTA RABÍ

Provozní doba:

Úterý 9—16 hod.

Středa—9—16 hod.

Čtvrtek—9—16 hod.

Pátek—9—16 hod.

Veřejný internet je přístupný v době provozu Informačního centra.

POTRAVINY
ČEPICE

Po 7—11

Út 7—16,30

St 7—14

Čt 7—14

Pá 7—16,30

So 8—11

KONZUM

Po 7—12

Út 7—12 13—17

St 7—12 13—16

Čt 7—12 13—16

Pá 7—12 13—16

So 7—14

Ne 10—15

POŠTA

Po—Pá

8—9

14—16

ŘEZNICTVÍ U DUPALŮ

St 8—11.30

Čt 8—11.30 14—16

Pá 8—11.30 14—16

Spolek ROSa vyzývá občany k diskusi na téma:

Volnočasový park ?

(pro děti školního věku)

Rabí – Hlinovatky (část Židovna)

Nevyužitý obecní pozemek v části Židovna, kde by mohl vzniknout svépomocí volnočasový park pro děti od 4 do 15 let. Vaše nápady na realizaci nám zasílejte buď na e-mail: rabskenoviny@seznam.cz nebo nám je můžete říci osobně (p. Jamrichové, p. Houdkové). Vítejte každou myšlenku nebo nápad. Zapojit se mohou i děti školního věku. Představujeme si ohniště, posezení a různá zařízení. Chceme na podzim svolat schůzku rodičů

a zájemců a dohodnout se na konkrétním návrhu, který bychom předložili zastupitelům k posouzení a schválení.

V příštím vydání najdete:

ROZHOVOR

RECEPTY

ZKAZKY STARÝCH ZBROJNOŠŮ (MUDr. Pavel Voska)

Z NEJSTARŠÍCH DĚJIN ŠKOLY V RABÍ (p. Vokatá)

SERIÁL O ŠUMAVSKÝCH MUZIKANTECH (M. Ježek)

Slovo závěrem

Napište nám své příběhy z dovolené,
zážitky z prázdnin, trapasy, fejetony, různé recenze;
můžete vytvořit nové téma novin...
zkrátka vše, co vás napadne....

Vydává Rabský okrašlovací spolek ROSa
Sídlo: Rabí 15, 342 01 Rabí, IČO: 22866663
Vychází 6x ročně. Evidenční číslo MK ČR E 20224.

Šéfredaktorka: Alena Kraucherová

Adresa redakce: Rabí 151, 342 01 Rabí, tel.: 776 312 336

rabskenoviny@seznam.cz, www.rosarabi.wz.cz

Redakce: Hana Holečková, Drahomíra Houdková

Grafická úprava: Alena Kraucherová

Náklad 250 kusů. Noviny jsou zdarma.

Číslo účtu spolku ROSa je: 239324891/0300

Uzávěrka příštího čísla je 30. září 2012.

**RÁBSKÝ OBČASNÍK
BUDE VYCHÁZET
V MĚSÍCI:**

Srpen 2012

Říjen 2012

Prosinec 2012

Únor 2013

Duben 2013

Červen 2013

